

SLOVENSKI NAROD.

zhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 4. maja.

Preteča nevarnost vojne mej dvema svetovnjima državama, mej Anglijo in Rusijo je odpravljena ali vsaj za sedaj odložena. Obestranski državniki uvaževali so vestno svoje dolžnosti in dobro premišljali, kaki in koliki bili bi nasledki, ko bi se potegnil meč iz nožnic, da se preseka afganski ozel. Postopali neso lahkomišelnost, dobro vedo, da bi vojna zahtevala ogromnih žrtev ljudi in novcev, da je izid negotov, v bodočnosti krilu, da bi pri tem krvavem boju na življenje in smrt oba nasprotnika tako oslabela, da bi po končani vojni ne mogla, vsaj s potrebnim poudarkom ne mogla prekriti zlobnih nakan obilih svojih nasprotnikov.

Na obeh straneh obdržali so odločilni krogi hladno kri in zaradi tega bilo se je nadejati, da se ohrani mir. Sicer so nekateri časniki pisali izredno vojevite članke, oboroževalo se je povsod po kopnem in po morji, brzojavka za brzojavka oznanjevala je, koliko obširne in ogromne so priprave za spopad mej tema dvema velikanoma, a vmes čuli so se tudi glasi, da bi bila vojna obema državama v veliko škodo.

Ruski listi poudarjali so, da bi „severni strije“ vsled te vojne ne mogli dovolj pozorno motriti odnosov na balkanskem poluotoku in da bi pri tej priliki po noči utegnil pritihotapiti se sovražnik in zasejati luliko mej pšenico, ki je tam doli ob Stari Planini tako nadobudno pognala. Naglašali so, da bi od te vojne največ koristi imeli Nemci in Zjedinjene države. Za vojne bi ruska trgovina se niti ganiti ne mogla, nemški trgovci dobili bi promet, ž njim pa dobiček v roke. Amerika pa bi s svojo pšenico preplavila vso zahodno in osrednjo Evropo, saj je znano, da je pšenica na borzi v Novem Yorku usled vznemirljivih poročil iz Azije v jednom samem dnevu toliko poskočila, da je ves dobiček znašal poltretji milijon dolarjev.

Jednako pisali so tudi nekateri listi angleški in jedna glavnih avtoritet izrekla se je, da bi Anglija in Rusija sami imeli največjo korist, ako se z dobra pobotata.

Pri takih okoliščinah in ker je na obeh straneh nadvladovala želja do miru, ni torej nikakor

nenaravno, da so se obestranske razmere ogladile in da nam električna žica poroča, da car miru želi in da se bode razsodba prepustila kralju danskemu.

Razsojevati ne bode velikega načelnega vprašanja, temveč jedino o tem, sta li Komarov in Lumsden dobro razumela in izvajala svoje instrukcije — te formalne malenkosti ne bode težko razrešiti — a pomenljivo je vsekako to, da se razsodba mej dvema tako mogočnima državama ne prepušča kakej velevalosti, ampak kralju danskemu. Dolgo se je ugibalo, komu se bode izročil ta velečastni posel in čulo se poleg drugih mogotcev imen tudi ime železnega kancelarja. A „pošteni mešetar“ pokazal je pri Berolinskem kongresu tako dvomljivo poštenost, da se mu več ne upa in da sta si obe stranki mislili „vestigia terrent“.

Za danskega kralja kot sodnika mej Anglijo in Rusijo bi pa govorilo tudi mnogo velevažnih razlogov. On je namreč tast angleškemu prestolonasledniku in ruskemu carju. Pri poravnavi bi torej uplivala tudi nežne rodbinske vezi. Vrh tega pa je Kodanj tudi mesto, kjer se radi shajajo državni krmilarji angleški in ruski. Ni dolgo temu, ko so v danske prvorstolnici vkupe bili car ruski, angleški prestolonaslednik in Gladstone sam. Železnemu kancelarju ta sestanek takrat ni bil po volji, bal se je, da bode motil njegove šahovne poteze, zatorej uporabil je vse svoje sile, da bi odvrnil tega sestanka ost, proti Nemčiji naperjeno, in sivi cesar Viljem požuril se je ter napisal lastnoročno pismo na carja, spominajoč ga rodbinskih zvez in starega prijateljstva. Temu pismu pripisuje se, da ni prišlo do nemško-ruske vojne, ki je bila že na političnem vidiku.

Zategadelj zdi se nam tudi sedaj veleznamenito, ako se difference mej azijskima tekmečema res izroče danskemu kralju v razsojo. Bila bi to nekaka ne preveč rahla nezaupnica Bismarcku ter dokaz, da sta Anglež in Rus spoznala, da bi vojna mej njima le še povečala Nemčije itak že neznosni upliv, kateri bode prej ali slej treba nazaj potisniti v naravne meje. V tem zmislu treba torej le z veseljem pozdravljati, da so se razmere mej Anglijo in Rusijo ugladile in da se, ako nas vse ne vara, ohrani ljubi mir.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 4. maja.

Za največ dežel smo že povedali, kdaj bodo državno-zborske volitve. Dostaviti imamo še, da so volitve na Moravskem 2., 5., 6. in 8. junija, v Dalmaciji 8., 10., 11. in 13. junija in Predarlskem 28. maja za kmetijske občine, 30. maja za mesta in 1. junija za trgovsko zbornico. Rusini galski bodo postavili 17 kandidatov. Poljaki so se bili obrnili do zmernih Rusinov, da bi pristopili v poljski volilni odbor, a ti tega neso hoteli. Potem so pa Poljaki naročili metropolitu Sembratowicz-u, da naj on popolnem prezira naredbe rusinskega volilnega odbora in postavi v 6 volilnih okrajih rusinske kandidate brez vsake politične barve. Poprej so vselej rusinski metropoliti narod opominjali, naj voli domoljubne poslance, ta bode pa tedaj priporočal take, katerim narod ni dosti mari. Volilni odbor liberalnih veleposestnikov spodnje-avstrijskih sklical je shod volilcev na 5. junija, da postavi kandidate. Konservativni spodnje-avstrijski veleposestniki pa so izdali volilni oklic, v katerem omenjajo, da hočejo delati na to, da se definitivno uredi razmere mej državo in cerkvijo, potem pa nekaj govori ta oklic o narodni enakopravnosti. To poslednje je seveda najbrž le zaradi lepšega. Poslednji govor dvornega svetnika Lienbacherja ni ostal brez uspeha. Na Českem in Moravskem že zlasti ultranemški krogi prigovarjajo, da bi bodoči nemški klub, kolikor je moč, popustil liberalno politiko, in bi se približal bolj nemškim konservativcem. Tako se nadejajo v državnem zboru osnovati močno narodnonemško stranko. Velikega pomena je, kar piše nek česki list, kako naj česki poslanci postopajo v državnem zboru. Ta list je preverjen, da od vlade Slovani nemamo z lepa nič dobrega pričakovati, a mnogo si pa lahko pridobimo, ako znamo prav porabiti situacijo. Mnogo važnih stvari bode obravnaval državni zbor, kakor pogodbo z Ogersko, pristojbinski zakon, davčno reformo. Tedaj bode vladna potrebovala českih glasov. Najprej je treba, da se vsi klubi desnice sporazumejo, kaj hočejo zahtevati. Iz teženj vseh klubov naj se sestavi program, za katerega se ima boriti vsa desnica. Čehi pa ne smejo biti že s tem zadovoljni, da se jim da več českih šol, popolni česko vseučilišče in upelje česko predavanje na tehniški šoli v Brnu, ampak s pravičnim volilnim redom mora se dati Moravska zopet českomu narodu. Ta nasvet je jako pameten, le dobro bi bilo, da bi se ga držali tudi Slovenci. Tudi naše glasove bodo na Dunaji še potrebovali.

LISTEK.

Pariz v Ameriki.

(Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra.)

Dvajseto poglavje.

Duhovniški zajutrek.

(Dalje.)

Na tem stališču sem vas pričakoval! kričal je puritanec, kot divji prašič zopet v boj zagnavši se. Poznam vas, gospodje politiki; že davno so mi vašo skrivnost izdali: Spinoza, glavar bogotajnikom, tvarinar (materijalist) Holbes in dvomljivec Hume. Da bi se vere popolnem iznebili, trebate vladne in državne cerkve. A državni upliv vam pač ne dela zadrege, kajti ta izgine v svobodni državi; vi se bojite le npravstvenega upliva. Krščanstvo že po svojem bitji oživlja, napada, prisvaja. Zahteva zmeraj vsega človeka; krščanstvo hoče vse, družbo in vlado za se pridobiti ter s svojim duhom prešiniti. To le nas navdušuje, vas pa straši. Škofje, ki v knežjem škrlatu dremljejo, ubogi duhovni pomočniki, katerih gorečnost se lahko kroti in vodi kot vera, pa neko

prisiljeno in nerodovito npravstvo, ki ljudstvu pokorščino pridiguje ter mu zmeraj le o njegovih dolžnostih govori, nikdar pa o njegovih pravicah: to je uzor, kateri vas toli mika in razveseljuje, nas pa toli straši. Vi odbijate svobodo iz ravno istega razloga, zaradi katerega mi po njej hrepenimo. Mi verujemo v sv. blagovest, vi pa se je bojite.

Jaz se bojim le verskih družeb, odgovoril sem mu, ne pa sv. blagovesti.

Se ve da, ker je družba jedino mogoča podoba svobode. Vi trebate države, katere vsemogočnost nič ne moti in katera ima pred soboj le osamljene osebe in mutaste vesti. To je rimsko samosilstvo v vsej svojej ostudnosti. Mi kristijani pa mej državo in osebo, mej silo in sebičnost stavimo družbo, to je ljubezen, milosrčnost kot pravo vez mej srci, kot pravi lep družbinski. Mi trebamo sto in sto družeb, ter tisoč in tisoč zborov, da sv. pismo razširjamo, da božjo besedo oznanjujemo, da ubožcem pomagamo, da trpine tolažimo in da grešnikom pomagamo. Mi želimo, da krščansko ljudstvo po udeleževanju vseh svojih članov dobro dela ter nikomur ne prepušča dolžnosti, katero le samo izpolnjevati zamore. A vse te družbe zamorejo obstajati le s pogojem, da je cerkev sama, najprva

in najznamenitejša družba mej njimi, neomejena oblastnica v svojem okrožju. Cerkev s svojo svobodo brani in varuje vse druge družbe; in tako ni vera nikakršna nevarnost za državo, temveč je le pravi živelj državne družbe. Zato, gospodine, nam je treba verske svobode, treba nam je je, ker jo je Kristus nam dal in ker je mati vsakateri druge svobode. Kdor tega ne ve, ni niti kristijan, niti državljani.

Za odgovor bi bil tega verskega napetneža najrajše zadušil, kar me nežna ročica prime za roko. Izpoznal sem Suzano ter se jej posmehljal.

Dragi oče, rekla je prav tiho; kmalu bode dve, oditi moramo.

Se ve da čas bode za sprehod v gozd (bois de Boulogne). Ali je voz došel?

Očka, danes je dan Gospodov; danes se nikdo ne vozi. Hočem vas peljati le v nedeljsko šolo.

Ti imaš prav, mislil sem si. Parižanu, ki je v to krasno deželo svobode zašel, pač je zelo potreba, hoditi v šolo. Učiti se mora vsega in tudi vse izpozabiti.

Na ulici, daleč od bogoznanskega ozračja, odahnil sem se.

Oh! rekel sem zdehaje, kako okorni so pač

Za kaj tacega so pa le poslanci, ki so popolnem nezavisni od vlade.

Izključenje dr. Hinkovića iz sabora za 40 sej je napravilo veliko nevoljo na **Hrvatskem**. Zato je pa že narodna stranka sama začela premišljevanje, da je napak storila, ko ga je izključila. In sedaj že premišlujejo, da bi okrajšali čas izključenja. — Sabor je vsprejel v prvem branji budget in takoj začel podrobno budgetno debato.

Vnanje države.

Kdor hoče mir, naj se pripravlja za vojno, tega pregovora drže se **Rusi in Angleži**. Na obeh straneh delajo se velikanske vojne priprave, vendar se zlasti poslednje dni iz Londona in iz Peterburga zatrjuje, da se večša upanje, da se ohrani mir. Poslednje dni aprila se na Angleškem neso samo sklicale rezerve za vojsko po suhem, 50.000 vojakov, ampak tudi rezerve mornarice, 32.000 mož. V taboru v Aldershotu je jako veliko gibanje. Novinci in rezervisti se vadijo. V pomorskih delavnicah v Plymouthu in Chathamu se oborožujejo oklopnice, torpedovke, topnjače, stražni in transportni parniki. V Plymouthu je že prva rezervna pomorska divizija pripravljena na odhod, v Chathamu pričakuje osem velikih ladij povelja za odhod. Za Baltijsko morje odločeno brodovje bode sestavljeno iz 15 oklopnih, stražnih ladij in topnjač. Angleška vlada je razun tega naročila pri zasobnikih 40 torpedovk. Pa ne le na Angleškem, ampak tudi v kolonijah se pridno dela. V Bombay-i, Adenu, Honkongu in Kapstadtu se delajo magacini za vojne orodje in ogelje. Kar se tiče vojske po suhem, nadejajo se Angleži, da jim bode mogoče do začetka vojne postaviti, ustevši čete v Egiptu, 2 voja, vkupe 70.000 mož. V Indiji ima Anglija 50.000 angleških in 130.000 indijskih vojakov. Domači indijski knezi imajo 350.000 mož in 4000 topov, katere čete pa neso dosti vredne. Angleži upajo v 14 dneh po objavi vojne 25.000 do 30.000 vojakov zbrati v Quettahu. Jeden mesec pozneje upajo Angleži že 40.000 Angležev in 70.000 Indijcev zbrati mej Quettahom in Kandaharom. Rusija nikakor ni zaostala za Angleško. Oborožila je že več vojnih 1 dij v Baltijskem in Črnem morju, in zavarovala dobro črnomoško in baltijsko obrežje. Nevarnejši, kakor rusko pomorstvo je za Angleže suhozemska ruska vojska. V Aziji dosedaj še ni bilo dosti ruskih čet. Štiri turkomanske brigade s 17 batalijoni so nastanjene v Taškentu, Samarkandu, Andišanu in Marcellanu. V Amu-Darji je jedna brigada. Te čete se bodo pridružile Komarova. Mej Krasnovodskem, Mervom in Penždehom se je neki poslednje dni zbralo 12- do 18.000 vojakov, katerih je 6000 mož pod poveljstvom Komarova in Alikanova mej Sarakom, Sulfikarom in Penždeham. Podkrepljenja bode Komarov dobival pred vsem s Kavkaza. Na Kavkazu sta sedaj 2 vojskine voja, tri samostojne divizije pešcev, 1 jedna konjiška divizija. Vsak teh vojev ima 16 batalijonov. Vsakej pešdiviziji pridružena je jedna topničarska brigada in vsakej kavalerijske diviziji pa 2 jahajoči bateriji. Nazadnje je še na Kavkazu jedna brigada kavkaških strelcev. H kavkaški oddelkom so se že deloma sklicale rezerve. 3 armadni voj, ki sedaj biva v Odesi, dobil je povelje, da ima še ta mesec odidti v Azijo. Poleg teh čet, se pa odpošljejo v Azijo 7. 9. 10. in 15. voj. 7. in 8. voj (Sevastopol in Odesa) nedomestila se bosta z drugimi vojniki iz srede Rusije. Največje težave bode Rusija imela s preskrbovanjem vojske z živizem in drugimi potrebščinami. Ruski listi že navajajo generale, ki bodo igrali važno ulogo, ako pride do rusko-angleške vojne in sicer: Radeckij, znan kot zaščitnik Šipkinoga prelaza, Gurko, Dragomirov, Černajev in Abramov, znan iz vojne s Kokandom in Bokharo.

K slavju tisočletnice v **Bolgariji** imamo dostaviti, da je knez bolgarski poslal ruskemu carju

slededečo brzojavko: „Povolji mogočne pravoslavne Rusije osvobodjena Bolgarska spominja se, praznujoč danes slovanska prosvetitelja, svetega Cirila in Metodija, s čuvstvom hvaležnosti svoje osvoboditeljice Rusije. Ker sem po božji volji postal vladar osvobodjene Bolgarije, ki je ostala verna naukom slovanskih prvoučiteljev, izpolnujem le svojo sveto dolžnost, ako izrekam tem povodom Vašemu Veličastvu udanost in hvaležnost svojo in bolgarskega naroda ter srečen napredek želim velike slovanske, pravoslavne državi.“ Car Aleksander III. mu je na to odgovoril brzojavno: „Zahvaljujem se Vašej Visokosti odkritosrčno za čuvstva, katere ste izjavili v Svojem in v imenu bolgarskega naroda povodom Ciril in Metodijeve slavnosti. Preverjen sem, da bo jednaka vera in krvno sorodstvo, katero veže Bolgarijo z Rusijo, vedno vzdrževalo zvezo mej njima.“

Danes sta se otvorili **francoski** zbornici. To zasedanje je zadnje pred volitvami v zbornici poslancev. Radikalci bodo v tem zasedanju vse sile napeli, da vržejo novo ministerstvo. Brisson je njim premalo radikalen.

Rumunska vlada sklenila je, da se še počaka z nekaterimi projektovanimi zgradbami, za katere je 10 milijonov dovoljenih. Uzrok temu je negotovi sejanji politični položaj.

Egipta italijanske čete ne bodo zasele, kajti tega ni treba. Organizovala se bode tam domača žandarmerija, ki bode skrbela za red. Od Mahdija pa Egiptu ne grozi nikaka nevarnost, ker se ta mora sam braniti v Sudanu proti raznim tekmečem.

Dopisi.

Iz Bele Krajine. [Izv. dop.] (Profesor Šuklje in „Ljubljanski List“.) Take prikazni, da bi se vladni list tako strastno potezal za kandidata, ki ima narod zastopati, kakor to dela „Ljubljanski List“ za prof. Šukljeja, menda v celi Avstriji ni. Šuklje od začetka, Šuklje v sredi, Šuklje na konci, Šuklje na vsaki strani, to je vender več, kakor dosti.

Nam volilcem se to silno priporočevanje kar sumljivo zdi. Sploh si mislimo, da mora naš državni poslanec biti mož, kolikor mogoče, samostalen, od vlade nezavisen, ker ima v državnem zboru deželne in narodne koristi ravno proti vladni zagovarjati ter vladne in njenih organov krivice očitno grajati in odpravljati. Kako bo pa to mogoče poslancu, ki bi bil le po vladni milosti izvoljen, kajti stari pregovor je že, da roka roko umiva.

Raznaša se tukaj tudi neka Šukljeva brošura. Jaz je še nesem popolnem prebral, ker je dobro obširna. Ali kolikor sem mogel po vrhoma posneti, razklada vse Šukljeve govore, ki jih je on kdaj v deželnem zboru — da bi že naprej lovil svoje volilce — skozi okno govoril. Gospod profesor je zvita buča ter si je pot v državni zbor že dolgo pripravljaj. Zato je tudi pri vsaki priliki in nepriliki skušal kak govor spustiti — „Ljubljanski List“ ga je potem od besede do besede prinesel — s katerim je pokazoval svojo očetovsko skrb za Dolenjce.

Ako si pa g. profesor posebne zasluge pripisuje za neke sklepe deželnega zbora, to pač ni popolnem pošteno, temveč naravnost slepilo za take, ki jim okoliščine deželnega zbora neso znane. Komur so razmere tega zbora znane, vé, da se vsi važnejši sklepi najprej pretresejo in sklenejo v klubu narodnih poslancev; še le potem se dogotovijo in urede v odsekih, v katerih se tudi izbere poroče-

valec, ako ga ni bil že prej narodni klub določil. Poročevalec je potem samo izvrševalec storjenih sklepov, nič drugega, in samo to, nič več je bil včasih tudi g. prof. Šuklje. Ako je on potem tudi še v zboru za tak sklep govoril, bilo je to čisto odveč in zgolj potrata časa, katere si drugi poslanci navadno neso dovoljevali. To je g. Šuklje delal, ker si je hotel pot gladiti v državni zbor.

Ne pomnimo, da bi se nam bil kdaj kak kandidat tako strašno silil, kakor zdaj g. prof. Šuklje. To je vender malo čudno. Cela dežela ga odbija; nam se pa hoče on in ga hoče vlada po vsi sili uriniti. Če je kak mož v resnici zaslužen za deželo in narod in v resnici spoštovanja vreden, tak se nikoli veliko ne napenja, narod mu pride sam nasproti. Državno poslanstvo nalaga tudi velike dolžnosti, in vestnemu poslancu veliko dela in skrbi. Zato se nam kar sumljivo zdi, zakaj se gosp. prof. Šuklje tako neizrečensko poganja. Skoraj dvomimo, da bi on to delal le iz gole ljubezni do — Dolenjcev.

Iz Rudolfovega 29. aprila [Izv. dop.] Povodom bližajočih se državnoborskih volitev porablja nekateri celo nedovoljena sredstva, da dobe kak mandat; sicer je to vse jedno, ali to stori dotičnik sam, ki hrepeni po državnoborskem mandatu, ali pa to store njegovi prijatelji.

Tako sedaj duhovščino kar obsipljejo z volilnimi oklici in občine so kar priplavljene z njimi. V njih se mesto dosedanjega poslanca gospoda Viljema Pfeiferja priporoča drug kandidat z motivacijo, da prvi ni spolnoval postavljenega programa, se na želje volilcev naše okolice skoraj nič ni oziral, ampak vse javne institucije obračal v Krško.

Osobe, ki trdijo, da gospod Pfeifer svojega programa, kolikor je bilo mogoče, ni izpolnil, našle bi bile dokaz za baš nasprotno v stenografičnih zapisnikih državnega zbora, ko bi ne bil njih namen z ignoriranjem teh, vodo navajati na svoj mlin, kajti nas imajo za tako neumne, da mislijo, da se nič ne brgamo za obravnave državnega zbora. Mi dobro vemo, da je naš poslanec izpolnil, kolikor je mogoče, vse želje, katere mu je bil pismeno sporočil volilen shod 1879. leta, izimši XI. „Odprava notarijata.“

Gospod Viljem Pfeifer je že dvanajst let poslanec Novomeških kmetskih občin, mi smo pazno sledili vsem obravnavam državnega zbora in ta sestava iz državnoborskih poročil naj osvedoči, da je on izpolnoval svojo dolžnost kakor mož, in zaupanje popolnem opravičil ter vse storil kar se je moglo pričakovati od poslanca majhne dežele. Saj se še združenim Čehom, Moravcem in Poljakom, kateri so gospodovali nad večino državnega zbora, neso spolnile vse njih želje, in naj temi odpis zemljišnodveznega dolga in regulovanje rek.

Prvo dejanje našega poslanca je bilo, da je pri proračuna za 1874. leta pridobil 30.000 gold. državne podpore 1873. leta zelo po toči poškodovanim vinogradnikom. Koliko je bilo pomagano s to državno podporo občinam od Trebnjega do Velike doline in koliko solz je bilo posušenih, ve še sedaj povedati staro in mlado. Ko je leta 1880. zopet bila velika toča, je zopet Viljem Pfeifer in nikdo drugi

ti ljudje! Misli bi človek, da ima pred seboj vprežene vole, ki neprestano isto pot krožijo. Jedna ura vere in politike je Francozu preveč; to mu ogreni sv. evangelij in svobodo. Kdo mi bode pač povedal kaj pametnega in kratkočasnega o slikarstvu, o gledišču, o godbi ali o vojski! Pariz, Pariz, kako hrepenim po tvoji oživljajoči ambroziji!

Ne vem, katero neumnost sem mislil Suzani povedati, ko sem zapazil lepega Namana; korakal je za nama, kot koraka pastir za ovcami. Izpozabil sem bil, da sem v Ameriki in da je bila gospica hči ta trenotek prezbitrijanka.

Jedendvajseto poglavje.

Nedeljska šola.

Kdo bi mi povedal, od kod izvira očeta slabost za svojo hčer? Ali iz domišljije (iluzije), da se v njej ponavlja, kot mati misli, da se v sinu ponavlja? Ali je nam sivobradcem, katerim je življe nje obraz prerazilo, radost, da se gledamo novorojene v nežni in smehljajoči podobi? Ali je radost čiste ljubezni, ki le hrepeni za druge žrtvovati se? Jaz tega ne vem, a tu ni bilo neogibnega Alfreda in kot tekmeč godil sem se s srečo, da sem se s Suzano samo pogovarjal in smehljajal. Ogledoval sem se v nje čistih očeh, ko me je nenadoma zgrabila

dolga in močna roka, mrtvaški glas pa mi je zaklical: To noč bode dušo od tebe zahteval. Isti trenotek uteknil mi je neki papir v žep suknje. Ko sem se obrnil, zgrabila me je druga roka in drug glas mi je zaklical: Misli na svoje izveličanje; ob jednom mi je drug papir uteknil v drugi žep suknje. Na ta hrup so prileteli trije črni možje, vzdignili so roke kot prisegajoči Horaciji in vsak izmed njih mi je z najlepšim kričanjem v prsi zasadi ne meč, ampak malo knjigo. Potem je izginila vsa prikazen.

Kaj pa je to? vprašal sem Suzano, ki se je mojemu strahu smehljala.

Dragi oče, rekla je, to je družba za verske razprave, ki v vaše spreobrnjenje deluje.

Lepa hvala! vzkliknil sem ter v žep vtaknil Znamenje živali (Signes de la bête), Cvetke Saronske (Roses de Saron) in Trobenta jerska (Trompette de Jéricho), tu nas obogatujejo, kot nas drugodi okrajajo. Kaj naj pa storim s temi poučnimi, pobožnimi zakladi?

Ne vznemirjajte se, dragi oče, odvrnila je Suzana; precej bodeva imela priliko, druge z njimi osrečiti?

Priznajte mi, rekel sem Namanu, da ti ljudje tisk napačno rabijo. Da se sv. pismo razdeluje,

naj bode še, ker je že to vaša slabost; a čemu naj služijo ti proizvodi otroškega bogoznanstva, katere po ulicah razsevate?

Vi ste preostri, odvrnil je mladi duhovnik; pomislite, da vsa naša vera je v svetem pismu. Iz svetega pisma mora vsak izmed nas po svobodnem napenjanju svojega uma posnemati pravilo svoje vere in svojega življenja. Kateri protestant nič ne čita, ni kristijan v dejanji. Nič ni bolj naravnega nego strastno preobračanje ljudi k svoji veri; in ta verska gorečnost nas neprestano vodi k sv. pismu. Vest vzbujati, vsakega človeka siliti k premišljevanju in k čitanju, ponavljati mu, da je njemu samemu izročena skrb za njegovo posvečenje, to je namen vsem tem izjavam. Skrbi za svojo dušo, ti sam si za njo odgovoren, to je jednolični sklep vsem tem knjižicam. Če vi to bogoznanstvo zavete, po tem je vse naše slovstvo bogoznanstvo. Najskromniša povest (roman) je navdihnjena istega duha; sv. pismo se ponavlja na vsakej strani kakor čaj. Kar nas radosti napolnuje, ni popis onih viharjev, ki srce pustošijo in človeku voljo in določnost uničujejo; to je le podoba mlade duše, ki, postavljena mej skušnjave in dolžnosti, satana zavrača in Boga na pomoč kliče. Celo naše pesni so naučne razprave. (Dalje prih.)

takoj prihitel na pomoč, sam je ogledal poškodovane kraje in od Njega Veličastva izposloval 4000 gld. od deželnega zbora pa 1500 gld., za katere se je ponesrečenim kupila koruza, proso in ajda za seme in razdelila. Kjer se je prigodila kaka nesreča, takoj je prihitel gospod Pfeifer na pomoč.

Stenografični zapisniki spričujejo, da se je naš poslanec opetovano pritoževal z vspehom proti prepogostim eksekutivnim dražbam posestev vsled previsokih davkov in zaračunanju eksekutivnih pristojbin.

Kot član odseka za reforme davkov je predlagal in dosegel, da se znižajo opominarine! — udeležil se debate o osebnem dohodninskem davku, predlagal olajšave pri ukvartiranju vojakov, predlagal in dosegel, da se občinam ni naložilo tako sitno pobiranje vojaške takse, predlagal, da naj bodo prošnje za ženitev vojaščini podvrženi proste kolekov, predlagal, da se obdrže davkovske knjižice mesto plačilnih nalogov, ki bi napravljali mnogo stroškov — daljše obroke za plačevanje davkov in odstotnih pristojbin — naposled je še predlagal za davkoplačevalce ugodne dostavke k zakonu o odpisovanju davkov. — Z jedno besedo, gospod Pfeifer je opravičil v vseh ozirih zaupanje, ki se je vanj stavilo.

Zato bomo volili njega in le njega. Na vprašanje, kake institucije je gospod Pfeifer obrnil na Krško, nasprotniki pač ne bodo mogli odgovoriti, kakor tudi ne dokazati svoje trditve, da je on nasprotnik dolenske železnice.

Domače stvari.

— (Jenkov večer,) ki so ga včeraj Ljubljanske Čitalnice pevci priredili v proslavljenju 25 letnice prekrasnega in preslavnega zbora „Naprej zastava Slave“ in skladatelja g. Davorina Jenka, bil je dobro obiskan in živahen. Pele so se zgolj Jenkove skladbe. Prva točka bil je „Naprej“, ki je bil navdušenimi živioklici vsprejet, zadnja pa vedno lep „Pobratimija“. Mej vsemi točkami bil je najboljši Razingerjev samospev s spremljevanjem na glasoviru (g. Janušovski), potem „Tiha luna“, četerospev štirih P (Pribil, Pelan, Pucihar, Pateroster) zbora „Strunam“ in „Što čutiš“. Po prvi točki nastopil je g. Zagorjan ter opisal v krepkem, obširnem govoru pomen tega večera, životopis skladatelja Jenka in veliko pomembno njegove krasne skladbe „Naprej!“ Ko je končal svoj govor z željo da bi Bog ohranil še dolgo let našega Davorina Jenka narodu in njemu v slavo, zaorili so navdušeni živio-klici vseh prisotnih. Tekom večera došle so naslednje brzobjavke:

Rakek. Slava Simonu in Davorinu Jenku, pesniku in skladatelju „Naprej zastava Slave!“

Sebenikar, Lavrenčič, Sustersič, Modic, Poženel.

Celovec. Himna „Naprej zastava Slave“ glasi naj se neprestano po širnem slovanskem svetu v spodbujajo, čast in slavo ter združeno delovanje vseh Slovanov! Slava Davorinu Jenku! Živeli, pevci čestitelti njegovi!

Legat.

Klosterneuburg. Naprej zastava slava! v tujini, z duhom v domovini.

Pukl, Peterlin.

Ujvidék. Z daljnega slovanskega juga kliče: „Naprej zastava Slave!“

Hribar, Holz.

— (Dnevni red mestnega odbora javni seji.) katera bode v torek 5. dan maja 1885. leta ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. I. Naznanila prvosledstva. II. Določitev županove upravnine in drugih njegovih prijemkov za prihodnjo upravnino dobo. III. Volitev župana. IV. Volitev podžupana. V. Volitev stalnih osem odsekov mestnega odbora. VI. Dopolnilne volitve v direktorij za mestni užitninski zakup, v vodovodni odsek in v klavnično ravnateljstvo. Overovljeni zapisnik o poslednji seji je gospodom mestnim odbornikom na razpolaganje v magistratnem ekspeditu. Opomnja. Pri volitvi župana je vsem članom mestnega odbora biti navzočnimi. Oni člani mestnega odbora, ki ali ne pridejo k tej volitvi, ali pa odidejo pred končanjem volitve, ne da bi svojo odsotnost ali svoj odhod opravičili z dovoljnimi uzroki, izgube svoj mandat, niti v tekoči volilni dobi z nova voljeni biti ne mogo, vrhu tega pa zapadejo denarni kazni, katero mestni odbor določiti more do sto goldinarjev. (§. 42 zač. obč. reda za Ljubljano.)

— („Vrtec. Časopis s podobami za slovensko mladino“) ima v svoji 5. številki naslednjo vsebino: Sirota pred oltarjem. Pesen. A,

Pin. — Ljubezen do bližnjega. Poslovenil Iv. Tomšič. — Ječa — čreča. Lj. T! — Očala kupuje, da bi znal čitati. — Milan in kokoši. — Pošteni loncevezec. Iz češčine preložil H. Podkrajšek. — Spomini na deda. — Narodne legende. Zapisal Fr. Ks. Krušič. — Gašparjeve zabave. — Listje in cvetje. — Nove knjige in listi. —

— (Grozovit umor.) Odkar Ljubljana stoji, še ni bilo čuti o takem grozodejstvu, kakeršno se je zvršilo včeraj dopoldne. Okolu 11. ure dobil je policijski urad naznanilo, da leže v „Taškarjevem hribu“ trupla troje otrok, katere je umoril lastni oče. Komisija, obstoječa iz mestnega fizika dra. Kovača in policijskega komisarja Iv. Kavčnika, odpeljala se je takoj na lice mesta, ki je mej Šmartinsko in takozvano Zeleno cesto, v gozdiči „Taškarjev hrib“, 400 stopinj izven mestnega ozemlja, onkraj nove tovarne za lep. Kolikor se je poizvedelo in dognalo, godil se je umor tako: Morilec Fran Košir, iz Pristave pri Tržiči doma, 49 let star, sedaj stanujoč v Polakovi hiši na Dunajski cesti, služil je poprej pri c. kr. pošti v Ljubljani. Ker mu je delo bilo pretežavno, ostavil je službo in bil zadnji čas cestni asistent v Lukovci. Iz te službe odpustili so ga nedavno zaradi blaznosti. Ker ni imel nikakega zaslužka, se je njegovo duševno stanje, še shujšalo in pred dnevi že so zdravniki konstatovali, da je blazen. Včeraj dopoldne rekel je Košir svoji ženi, da gre z otroci v tovarno za koce v Vodmat in dostavil, naj pozneje s 14 mesecev staro Matildo pride za njim v „Taškarjev hrib“, kamor je vsa obitelj zadnji čas večkrat zahajala. Košir odide, z njim pa starejši otroci: Miroslav 11 let star, učenec v 1. gimnazijalnem razredu, Fran 8 1/2 leta star in Franja 5 1/2 leta stara. Nič hudega sluteč, gre pozneje žena, kakor dogovorjeno v Taškarjev hrib. Tja dospelši, vidi moža sem ter tja begajočega, otrok pa nikjer. Prišedši k možu, vpraša ga, kje da so otroci, na kar jej pokaže vsa tri v vrsti ležeča trupla. „Za Božjo voljo, kaj si pa naredil!“ vsklikne nesrečna mati. „Ustrelil sem jih, zdaj bom pa še tebe!“ odvrne morilec ter pomeri z revolverjem vanjo. Pri teh besedah se je ženi v glavi zvrtilo in ko je zopet prišla k zavesti, ni bilo moža nikjer, pred njo pa so ležale žrtve zverinskega očeta. Ko je ob 11. uri šel J. Birt iz Šmartina mimo omenjenega gozdiča, čul je ženskin jok, šel gledat, kaj da je, ter v gozdiči našel žensko: ki je otročiča v naročji držeč, klečala pred krvavečimi trupli troje otrok in britko jokala. Kmalu nabrało se je mnogo ljudi, prišli so tudi gimnazijski učenci, ki so svojega součenca Miroslava Koširja takoj spoznali. Slednji, ki je bil prav priden učenec, bil je menda takoj mrtev, manjši sin Fran in hčerka Franja sta še dihalo. Prepehali so jih v bolnico, kjer sta pa včeraj popoldne do 6. ure oba umrla. Otroci ustreljeni so vsi v glavo, v sence, tako da so s krvjo tudi možgani izstopili. Miroslav in Fran imata po jedno rano, hčerka Franja pa dve rani. Grozoviti ta umor napravil je po vsem mestu največjo senzacijo, povsod govorilo se je o tem nečuvenem grozodejstvu in dasi je deževalo, je vendar na stotine ljudi hitelo na morišče. Prizor na morišči pa je bil toli presunljiv, da je mnogo ljudi glasno jokalo, v obče pa vse milovalo nesrečne nedolžne žrtve, a obsojalo in preklinjalo zlodejskega očeta. Morilec Košir pobegnil je po dovršenem umoru proti Savi in moral je dlje časa v svoji zblojenosti okolu potikali se, kajti še le ob 5. uri popoldne prepeljal se je čez Savo. Zandarji so ga včeraj popoldne po vsem Posavju jako skrbno iskali in povpraševali po njem, a brez vspeha. Zvečer ob 9. uri pa je morilec sam se objavljal deželni sodniji, kjer se je konstatovala pristnost njegove osebe. Morilec je srednje postave, čokat in in ima črno polno brado. Obraz ni brez sledu intelligence, a vendar ne posebno prikupljivega utisa. Revolverja ni imel več pri sebi in rekel je, da ga je vrgel proč, kje, tega se ne ve več spominjati. — Umorjeni otroci leže na mrtvaških odrih. Miroslav v mrtvašnici pri sv. Krištofu, Francek in Franica pa v deželni bolnici kamor hodijo v nepretrganih vrstah ljudje gledat nesrečne žrtve. Kljub svojemu blaznosti je Košir le predobro meril. Francek ustreljen je mej desnim ušesom in sencem, Franica v levo sence. Pomilovanje in sožaljenje je splošno in okolu ihteče matere, katero so bili danes popoldne v bolnico priveli, stalo je vedno mnogo ljudi. Treba pa je, da se to pomilovanje tudi dejanski izraža. Boda trkala je na duri nesrečne obitelji, tužno bodočnost, brez nade imeli so pred seboj in materijalna stiska udihnla je Koširju peklensko

misel v blazno glavo. Koširja in njegovim žrtvam ne treba nobene pomoči več, pač pa ostalima članoma njegove obitelji; ženi in jedva 14 mesecev stari Matildi. Ti dve priporočamo milosrčnosti in naklonjenosti prebivalcev Ljubljanskih.

— (V kranjsko hranilnico) ušlo je meseca aprila 1633 strank 433.681 gld. Izplačalo se je 2113 strankam 331.948 gld 83 kr.

— (Požar) Včeraj zvečer po 10. uri bilo je mej gromom in bliskom videti, da je gorelo, v vasi Siberše v Logaškem okraji. Koliko je pogorelo se ne ve. Bržkone je treščilo.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Sent Jarnej 4. maja. Pri včerajšnjem volilnem shodu občine Sentjarnejske Pfeifer soglasno kandidatom proglašen.

Maribor 3. maja. Shod postavi kandidatoma Gödlna in Raiča, mesto odstopivšega dr. Vošnjaka priporoča Miha Vošnjaka. Obširniše sledi.

Celje 4. maja. Sestavil se je tukaj volilni odbor za državoborski volilni okraj Celjski. Predsednik doktor Serbec. Ta odbor skliče volilni shod 10. maja v Braslovče, 14. maja v Globoko, potem shod zaupnih mož v Celji gledé mestne skupine Celjske.

Temešvar 3. maja. Knez Aleksander Karadjordjević umrl.

Napolj 3. maja. Kakih 200 metrov nad gorenjo železniško postajo na Vezuvo odprla sta se dva kraterja. Velike reke lave pomikajo se mej Torre del Greco in Pompeji nizdolu.

Razne vesti.

* (Loterija na Laškem.) V Avstriji znosijo ljudje v enem letu 20 milijonov gld. v loterijo, tako da ostaja naši državi po odbitku stroškov in dobitkov 8 mil. gld čistega dohodka. A v ljubezni do loterije nas še prekose Lahi in po pravici nazivljaj je Cavour loterije njega dni: „Davek norcev“. Kakor čitamo v nekem rimskem časniku, ki prinaša tudi statistični seznam o dohodkih loterijskih, raste grozno hitro leto za letom število teh „norcev“ po Laškem, odkar je umrl napominani slavni državnik. V teku zadnjih 20 let zastavilo je laško ljudstvo v loteriji jedno milijardo in 900 mil. lir, od katerih se je izplačalo raznih stroškov in dobitkov 815 mil. lir, tako da je loterija vrgla državi lepo vsotico preko 1100 mil. ali v enem letu povprek 55 mil. lir.

* (Štrajk delavk v tabačni tovarni.) Iz Rovereda se 27. m. poroča: Danes zjutraj napravile so delavke v tabačni tovarni v Saccu štrajk, ker je ravnateljstvo odredilo, da se večja marljivost ne bo poplačevala z večim zaslužkom, ko doslej. Demonstracija vršila se je še precej skrivaj in po tihem. Ravnateljstvo prosilo je torej vojaške pomoči in je dobilo od tukaj stotnijo lovcev. A tega bi ne bilo treba, kajti le dopoldne korakalo je nekoliko sto delavk, vriskajoč in pevajoč po Roveredu; popoldne pa se je že mirno vrnilo veliko delavk k delu v tovarno.

* (Ženski dvoboj.) Istina je: v kavopitji prekose ženske moške. V mestu Vexiö na Švedskem sedele so nedavno vkupe štiri ženske, poznate kot jake jezičnice in velike prijateljice kavi, in polastila se jih je misel meriti se v kavopitji. Prva opešala je že pri 10. čaši; nesrečnico izbacnile so radi tega za vselej iz svoje družbe. Druga izpila je 33 čaš, slednji dve izpraznili sta pa 55 čaš kave. A nesta nehali piti kave, ker bi ja znabiti moči zapuščale — marveč, ker ni bilo dobiti v celem mesteci niti zrnca kave več.



štev. 9 ima naslednjo vsebino: Večerne pesmi. Česki zložil Vítězslav Hálek, preložil Č. — Tujki. Ruski zložil A. S. Homjakov, preložil Č. — Janez Solnce. Zgodovinska novela. — Spisal dr. Ivan Tavčar. (Dalje.) — Trobojnici. — Lepa Mare i njezina kruna. — Iz sazavskih letopisov. Zgodovinski roman. — Česki spisal Václav Beneš Třebizský, poslovenil —l—r. (Dalje.) — Troja slava. II. Jugoslovanska petdesetletnica. — O prirejevanji dosedanje naše literature za ponatis. Spisal France Podgornik. (Dalje.) Odprto pismo slavnemu odboru „Matiče Slovenske“. — K odnošajem na Hrvaškem. Iz peresa hrvaškega pisatelja. (Dalje.) — Naše slike: Belopeško jezero. Peričnik. — Pogled po slovanskem svetu. Slovenske dežele. Ostali slovanski svet. — Razne novice

Tržne cene v Ljubljani

dné 4. maja t. l.

Pšenica, hktl.	gl. kr.	Špeh povojen, kgr.	gl. kr.
Rež,	6 83	Surovo maslo,	84
Ječmen,	5 36	Jajce, jedno	8
Oves,	3 57	Mleko, liter	6
Ajda,	4 71	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	5 85	Telečje	58
Koruza,	5 85	Svinjsko	6
Krompir,	3 21	Koštrunovo	3
Leča,	8	Pišanec	48
Grah,	8	Golob	18
Fižol,	8 50	Seno, 100 kilo	1 78
Maslo,	kgr. 94	Slama,	1 69
Mast,	82	Drva, trda, 4 metr.	7 20
Speh frišen,	54	" mehka,	5

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
2. maja	7. zjutraj 2. pop. 9. zvečer	730-10 mm. 729-70 mm. 730-07 mm.	9-0° C 19-4° C 11-6° C	sl. szh. sl. jz. brezv.	jas. d. jas. d. jas.	0-50 mm. dežja.
3. maja	7. zjutraj 2. pop. 9. zvečer	729-94 mm. 729-44 mm. 729-10 mm.	13-3° C 17-6° C 11-2° C	sl. zah. sl. jz. brezv.	obl. obl. obl.	38-00 mm. dežja.

Srednja temperatura 14-3° in 14-0°, za 1-9° in 2-9° nad normalom.

Dunajska borza

dné 4. maja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	81 gld. 40	kr.
Srebrna renta	81	80
Zlata renta	106	25
5% marcna renta	97	20
Akcije narodne banke	852	—
Kreditne akcije	284	50
London	124	95
Srebro	—	—
Napol.	9	86
C. kr. cekini	5	86
Nemške marke	61	05
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 125	—
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 166	75
4% avstr. zlata renta, davka prosta	106	40
Ogrska zlata renta 4%	94	50
" papirna renta 5%	90	—
5% štajerske zemljišč odvez. oblig.	104	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 113	50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	—

FRANZ JOSEF BITTER QUELLE „prijeten in priročen lek za sčiščenje.“
Prof. VALENTA, Ljubljana.
 „ne prouzroča nobenih težav.“
Prof. pl. BAMBERGER, Dunaj.
 „je uspešnejše, kakor druge grenčice.“
Prof. LEIDESDORF, Dunaj.

Zahtevaj se vedno izrečno: „FRAN-JOSIPOVA GRENČICA“.

Zaloge povsod. (124-7) Vodstvo razpošiljatlve v Budapešti.

Prior oblig. Elizabetine zapad. železnice 112 gld. 50 kr.
 Prior oblig. Ferdinandove sev. železnice 105 „ 50 „
 Kreditne srečke 100 gld. 174 „ 25 „
 Rudolfove srečke 10 „ 17 „
 Akcije anglo-avstr. banke 120 „ 97 „ 75 „
 Tramway-društ. velj. 170 gld a. v. v. 210 „ 25 „

Mlin

s štirimi tečaji pri veliki cesti, pripraven tudi za kako to varno, odda se za več let v najem. Pri mlinu je hiša za stanovanje in jedna njiva. — Več pove lastnik **Janez Škrjanc**, po domače **Rezore**, v **Št. Lenartu**, v občini Dobrunja pri Ljubljani. (267-1)

Razglas.

Ker se je po Dolenjskem, posebno okrog Št. Jarneja konjska reja jako povzdignila, tako, da se v tej okolici dobijo jako lepi in plemeniti konji, je podpisano županstvo sklenilo, da se imajo o navadnih štirih letnih semnjih, to je v **četrtak po svečnici, v ponedeljek pred sv. Rešnjim telesom, 24. dan avgusta n v ponedeljek po dnevu vernih duš** napraviti

semnji za konje.

S tem naznanilom torej se vabijo dolenjski konjerejci in kupci, da bi se semnjev v Št. Jerneji prav obilo udeleževali.

Županstvo v Št. Jarneji,
dné 1. maja 1885.

(268-1)

Josip Bučar.

V 1. dan maja
 otvorilo se je 30° R. gorko
mineralno kopališče v Toplicah
 na Dolenjskem.

V kopalnici samej je 32 sob po 70 kr. do 1 gld. na dan; jedna kopel velja 15 in 6 kr.; kopel z električnim tokom 30 kr. Table d'Hotel 60 kr. za osebo.

Za posebno mnogobrojni obisk prosi udano

Avgust Kulovic,

(257-2)

kopališčni zdravnik in najemnik.

Podpisani namerava svojo

hišo

na Glavnem trgu v Idrji štev. 78, zraven velike erarične gostilnice „Pri črnem orlu“,

prodati iz proste roke z jako ugodnimi pogoji, kajti misli si zidati novo. Hiša je v dve nadstropji in ima v pritličji tri štacune s k njim pripadajočimi magacinii, nadalje 1 veliko in 5 majhnih kletij; v I. nadstropji: 8 sob, 2 kuhinji, 4 shrambe in obokano vežo; v II. nadstropji: 8 sob, 2 kuhinji, 4 shrambe in obokano vežo. V podstrežji: 2 sobi in 2 kuhinji. — Resne ponudbe naj se pošljejo g. **Ivanu Revnu v Idrjo.** (266)

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v elodec,



in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdečo sapo, napihnjenje, kisle podiranje, iščanje, katar v želodcu, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli, (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v želodcu, preobloženje želodca z jedjo ali pijačo, črve, zoper bolezni na vratu, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar **C. Brady**, Krensier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Frave ima samo: V Ljubljani: lekarna **Gabriel Piccoli**, na Dunajski cesti; lekarna **Josip Svoboda**, na Prešernovem trgu. V Novem mestu: lekarna **Dom. Rizzoli**; lekarna **Josip Bergmann**. V Postojni: **Anton Leban**. V Gorici: lekarna **A. de Gironcoli**. V Ajdovščini: lekarna **Michael Guglielmo**. V Celju: **lekar J. Kunferschmied**. V Kranju: **lekar Drag. Šavnik**. V Kamniku: **lekar Josip Močnik**. V Radovljici: **lekar A. Roblek**. V Sežani: **lekar Ph. Ritschel**. V Črnomlju: **lekar Ivan Blažek**. V Škofjeli: **lekar Karol Fabiani**. V Reki: **lekar Ant. Mizzan**.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenici vtisneno besedo: **Echte Mariazeller Magentropfen** — **Brady & Dostal** — **Apotheker**, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sodnijsko spravljenostno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim znamenjem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nima te znakov istinitosti, naj se zavrnejo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučajji takoj nznani, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (90-12)

Naznanilo preselitve in otvorenja.

Prizadevajoč se opravičiti zaupanje, katero mi že več let skazujejo moji p. n. gostje in kupovalci in zadostiti potrebi po večjem prostoru, preselil bodem svojo

SLADČIČARIJO

v na novo pozidano hišo na Kongresnem trgu.

Otvorenje bode v 3. dan maja 1885.

Nobenega truda in nobenih stroškov se nesem ustrašil, da naredim svojo sladčičarijo za veličasten etablissement, in prizadeval se bodem, kakor do sedaj, s pazno postrežbo in izvrstnim blagom svoje goste in kupovalce zadovoljiti. Posebno opozarjam na moje gorke pijače, kakor: kavo, čokolado, čaj, punš i. t. d., in imel bodem vedno, kakor do sedaj, najfinejši sladoled v bogatej izbi, kakor tudi priljubljeno ledeno kavo, ledeno čokolado in punš à la glace.

Za večjo zabavo p. n. gostov bode naročenih tudi več ilustrovanih listov in dnevnikov.

Za mnogobrojni obisk prosi z velespoštovanjem

RUDOLF KIRBISCH,

sladčičar na Kongresnem trgu.

(254-3)